

- реструктуризація економіки, пріоритетне залучення інвестицій у галузі, що особливо потребують капіталовкладень;
- мотивація суб'єктів господарювання стосовно довгострокових вкладень, а також населення щодо вкладення коштів в розвиток економіки, а не на споживання;
- стимулювання реінвестування;
- удосконалення інвестиційного законодавства та забезпечення його стабільності;
- забезпечення гарантій інвесторам;
- відповідність між надходженням і витрачанням інвестиційних ресурсів [3, с. 122-125; 4].

Необхідною умовою покращення інвестиційної та економічної ситуації в Україні є подальша децентралізація державного управління, яка здатна підвищити демократичний потенціал суспільства, сприяти підвищенню управлінської компетенції регіональних та місцевих органів влади.

Отже, нами були визначені основні чинники, що впливають на інвестиційну привабливість як зсередини підприємства, так і зовні. Підтримка з боку держави рівня інвестиційних процесів є домінуючим та головним кроком до стабілізації темпів економічного зростання в Україні. Але стає зрозумілим, що за умов корумпованої держави з недобросовісною конкуренцією та антипатерналістськими настроями, які перевищують вже будь-які раніше відомі міжнародні показники, є лише один вихід: повна дерегуляція впливу держави на інвестиційну сферу.

Література: 1. Козаченко Г.В. Інвестиційний менеджмент: монографія. Луганськ: вид-во СНУ. 1999. 156 с. 2. Довбня С.Б. Методичні засади формування інвестиційної привабливості підприємства. Ек. вісник нац. гірн. Ун-ту. К.. 2007. №4. С. 43-50. 3. Шталь Т.В., Доброскок Ю.Б., Тіщенко О.О., Сапаров Е. Аналіз інвестиційного клімату України та шляхи його вдосконалення. *БІЗНЕСІНФОРМ*. 2013. № 3. С. 122-125. 4. Танклевська Н.С. Зарубіжний досвід фінансово-кредитного забезпечення розвитку аграрних підприємств. *Вісник Аграрної науки Причорномор'я*. Вип. 1 (44). 2008 р. С. 81-87

ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ У СИСТЕМІ ФІНАНСОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ БАНКУ

Канд. екон. наук, доц. Тарасевич Н.В., здобувач вищої освіти Койчева Д.С.
Одеський національний економічний університет

В сучасних умовах розвитку економіки банківська справа є однією з динамічніших сфер. Технологічний розвиток, впровадження інновацій, стрімка інфляція, посилення конкурентної боротьби і процеси державного регулювання банківської діяльності зумовили формування значно більш агресивних стратегій в банківському менеджменті, які супроводжуються підвищеною ризикованістю. Тому, враховувати фактори ризику, управління банківської діяльністю стає значно складнішим процесом, при якому погіршується структура активів, знижується ефективність операцій.

Пошук і дослідження адекватних методів виявлення та управління банківськими ризиками в даний час є складною проблемою, яку необхідно вирішувати менеджменту кожного банку. Перед менеджментом виникає задача мінімізувати ризики, забезпечуючи достатні доходи для збереження коштів вкладників і кредиторів банку.

Банківський менеджмент, як особлива сфера управління, виникає лише в умовах розвиненої ринкової економіки. Банківський менеджмент можна розглядати як систему управлінських впливів, які здійснюються відповідними організаційними структурами, що забезпечують безперервність і своєчасність руху кредитних ресурсів з метою досягнення мікро- та макроекономічних переваг.

При розширенні кола банківських операцій до рівня, прийнятого в розвинених країнах, в ці послуги входять операції з цінними паперами, кредитними картками, валютою, допомога в поширенні акцій інших банків і комерційних структур, допомога клієнтам в раціональному вкладанні їх коштів, оцінці інвестиційних проектів, лізинг, факторинг та інші послуги. Крім того, статутний капітал банку може стати резервним фондом для інших банківських установ. В даний час ринкова економіка неможлива без банківського менеджменту, який повинен бути заснований на реальній конкуренції на фінансовому ринку між кредитними установами, заміні державного фінансування підприємств, яке призводить до інфляції, ринковим механізмом кредитування конкретних інвестиційних проектів і бізнес-планів, орієнтованих на створення нової товарної маси.

Банківський менеджмент забезпечує не тільки управління процесом кредитування, але дозволяє стежити за цільовим витрачанням кредитних коштів, їх своєчасним поверненням. Об'єкт діяльності фінансового менеджменту в банку - процеси дослідження фінансових операцій банку та управління потоками грошових коштів банківської клієнтури. Предмет діяльності фінансового менеджменту в банку - розробка і використання систем і методик раціонального планування і реалізації фінансових операцій (процеси залучення та розміщення грошових коштів) [1,с.37].

Мета фінансового менеджменту в банку полягає у визначенні раціональних вимог і методичних основ побудови оптимальних організаційних структур і режимів роботи функціонально-технологічних систем, що забезпечують планування і реалізацію фінансових операцій банку, підтримують його стійкість при заданих параметрах, спрямованих на збільшення власного капіталу (акціонерного капіталу) або прибутку за умови збереження стабільності і стійкості банку [2,с.21]. При цьому у якості основних функцій фінансового менеджменту в банку є: управління пасивами і активами; управління ліквідністю; управління власним капіталом; управління позиковим капіталом; управління банківськими ризиками; управління кредитним портфелем; організація внутрішньобанківського контролю [3,с.45].

В сучасній вітчизняній банківській практиці спостерігається «невисокий» рівень фінансового управління банківськими установами. Більшою мірою це пов'язано з наступними проблемами: ігнорування необхідності для кожного банку мати власну обґрунтовану концепцію розвитку та управління, або невміння реалізувати таку потребу; недостатній розвиток горизонтальних, структурних зв'язків між підрозділами банку, а також між банками, що приводить до неузгодженості в роботі, взаємної професійної необізнаності і на цього прийняття невиправданих управлінських рішень; неефективна система організації внутрішнього контролю, регульована нормативними документами, що носять в основному фрагментарний характер і недостатньо осмислена як в науковому відношенні, так і в плані практичної реалізації; недостатня кваліфікація менеджменту та співробітників банку в умовах переходу всієї банківської діяльності на міжнародні стандарти; відсутність в більшості банківських установ ефективною системи інформаційного забезпечення процесу управління; недотримання логічного взаємозв'язку між послідовними етапами процесу прийняття управлінських рішень - аналізом, плануванням, регулюванням, контролем; недостатня увага до підрозділів або служб, які здійснюють системний аналіз, діагностику і прогнозування всієї діяльності банку, що призводить до незастосування механізмів ефективного управління прибутковістю банку, технологій серйозного аналізу процесу її формування; слабка система управління і контролю за ризиками, яка не завжди адекватна рівню прийнятих ризиків і ринкової ситуації; розвиток стратегії методів і технологій управління капіталізацією знаходиться на дуже низькому рівні у вітчизняній банківській практиці; невідпрацьована система фінансового моніторингу за діяльністю банку.

Формування ефективною та адекватною системи фінансового менеджменту в банку має спиратися на специфічні риси становлення і розвитку вітчизняної банківської

системи, ігнорування яких загрожує серйозними кризовими явищами в банківському секторі країни [4,с.198].

Отже, одна з особливостей фінансового менеджменту в банку в сучасних економічних умовах - це відсутність однакової технології управління економічними процесами в кредитній організації в рамках існуючої кредитно - банківської системи. Головна ж особливість фінансового менеджменту у комерційному банку в сучасних українських умовах обумовлена тим, що комерційний банк - це єдиний економічний суб'єкт, який системно управляє всіма функціями грошей і в зв'язку з цим є первинною ланкою ринкової економіки. Зовнішня середа фінансового менеджменту в комерційному банку-це сукупність фінансових відносин.

Література: 1.Губарева І. О. Фінансовий менеджмент у банку : навчальний посібник / І. О. Губарева, О. М. Штаер. – Х. : Вид. ХНЕУ, 2012. – 240 с. 2. Тарасевич Н.В. Фінансовий менеджмент у банку. Навчальний посібник. – Одеса: Ротапринт, 2009.- 182 с. 3. Примостка Л. О. Фінансовий менеджмент у банку: Підруч. – 2-ге вид., доп. і перероб. – К.: КНЕУ, 2004. – 468 с. 4. Тиркало Р.І., Шибивольок З.І. Фінансовий аналіз комерційного банку. – К.: Слободжанщина, 2010.- 236 с.

ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ: ІНВЕСТИЦІЙНИЙ АСПЕКТ

Канд. екон. наук, доц. Тодріна І.В.

Харківський національний університет будівництва та архітектури

Забезпечення умов для сталого економічного зростання та посилення конкурентоспроможності національної економіки, підвищення ефективності інвестиційних процесів та стимулювання розвитку наукоємних високотехнологічних виробництв визначені серед основних напрямів державної політики в сфері економічної безпеки України [1]. Реалізація зазначених напрямів відбувається в умовах активізації таких загроз економічній безпеці, як залежність внутрішнього ринку від зовнішньоекономічної кон'юнктури, низька ефективність використання матеріальних ресурсів, надмірний вплив іноземного капіталу на розвиток окремих стратегічно важливих галузей національної економіки [2]. Забезпеченість виробництва інвестиційними ресурсами є важливим фактором зміцнення конкурентоспроможності економіки, а структура інвестицій значною мірою визначає стан економічної безпеки держави.

Інвестиційна діяльність відіграє ключову роль у забезпеченні стійкого економічного зростання, ефективної реалізації політики економічних реформ в умовах транзитивної економіки. Сьогодні уряд України змушений спрямовувати першочергові зусилля на досягнення фінансової стабілізації та вирішення низки гострих суспільно-політичних проблем. При цьому завдання переходу до інвестиційної моделі розвитку як базової передумови подальших економічних реформ має залишатись серед стратегічних пріоритетів діяльності влади.

Водночас ситуація в інвестиційній сфері залишається складною. За останні роки рівень інвестицій в економіку не перевищував 13% від ВВП, однак, для зростання ВВП на рівні 4-6% Україні потрібно забезпечити рівень інвестицій на рівні 20 -25 % ВВП. У 2019 році державні інвестиції становили 1,3% ВВП, прямі іноземні інвестиції зменшилися до 2,531 млрд. долл. США [4]. Вагомою причиною такого низького рівня є різні обмеження, що заважають бізнесу розвиватися, і певні точкові проблеми (макроекономічна нестабільність, обмеження на рух капіталу, корупція, слабкий захист прав власності, невідшкодування ПДВ експортерам, надмірне регулювання з боку держави, недосконалі податкова й митна система, неефективна підтримка вітчизняного виробника та експортера), що відлякує інвесторів. Одним із головних інвесторів має стати вітчизняний бізнес, а не іноземний. Це, по суті, уже відбувається — власні кошти